

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Преюдициално запитване от Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Обединено кралство),
постъпило на 13 март 2015 г. — Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs/National
Exhibition Centre Limited

(Дело C-130/15)

(2015/C 190/02)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Ответник: National Exhibition Centre Limited

Преюдициални въпроси

- 1) При освобождаването от ДДС по член 13, Б, буква г), точка 3 от Шеста директива (Директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа)⁽¹⁾, както се тълкува от Съда в решение Sparekassernes Datacenter/Skatteministeriet, C-2/95 (ECLI:EU:C:1997:278; Recueil, стр. I-3017), какви са релевантните принципи, които следва да се приложат, за да се определи дали една услуга има за „последича прехвърлянето на средства и [води] до правни и финансови промени“ по смисъла на точка 66 от това решение? По-специално:
 - 1.1. Приложимо ли е освобождаването за услуга като извършваната от данъчнозадълженото лице в настоящия случай, която не включва дебитирането или кредитирането от страна на данъчнозадълженото лице на никакви контролирани от него сметки, но която, при наличие на извършен от независима финансова институция превод на средства, е причина за този превод?
 - 1.2. В случай на плащане с кредитна или дебитна карта зависи ли отговорът на въпрос 1.1 от това дали самият доставчик на услугата получава кодове за разрешение пряко от банката на картодръжателя, или пък получава тези кодове чрез своята обслужваща банка?
 - 1.3. Какви фактори разграничават а) услугата, която се изразява в предоставяне на финансова информация, без която не би могло да бъде извършено плащане, но която не попада в обхвата на освобождаването (подобно на случая съгласно решение Nordea Pankki Suomi, C-350/10 (ECLI:EU:C:2011:532; Сборник, стр. I-7359), от б) услугата по обработка на данни, която функционално има за последича прехвърлянето на средства и която следователно Съдът е идентифицирал като годна да попадне в обхвата на освобождаването (подобно на случая съгласно решение SDC, в точка 66)?

- 2) Какви са релевантните принципи, които следва да се приложат, за да се определи дали услуга като извършваната от данъчнозадълженото лице в настоящия случай попада в обхвата на изключението относно „събирането на дългове“ от освобождаването по член 13, Б, буква г), точка 3 от Шеста директива? По-специално, ако услугата по обработка на плащане по определен способ (напр. с дебитна или кредитна карта) — съгласно принципите в решение *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs/AXA UK plc*, C-175/09 (ECLI:EU:C:2010:646; Сборник, стр. I-10701) — би представлявала „събиране на дългове“, ако е доставена на лицето, на което се дължи това плащане (т.е. лицето, което получава плащането), ще представлява ли тази услуга „събиране на дългове“ и ако бъде доставена на лицето, което дължи плащането (т.е. лицето, което извършва плащането)? Освен това при обстоятелствата по настоящия случай съществува ли изобщо подлежащ на „събиране“ „дълг“?

⁽¹⁾ ОВ L 145, стр. 1

Жалба, подадена на 23 март 2015 г. от Teva Pharma BV и Teva Pharmaceuticals Europe BV срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 22 януари 2015 г. по дело T-140/12, Teva Pharma BV и Teva Pharmaceuticals Europe BV/Европейска агенция по лекарствата (ЕМА)

(Дело C-138/15 P)

(2015/C 190/03)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Teva Pharma BV и Teva Pharmaceuticals Europe BV (представители: G. Morgan, Solicitor, K. Bacon, Barrister и E.S. Mackenzie, Solicitor)

Други страни в производството: Европейска агенция по лекарствата, Европейска комисия

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Съда:

- да отмени решението на Общия съд,
- да отмени решението на ЕМА, което се съдържа в писмо ѝ от 24 януари 2012 г., и с което се отхвърля заявлението на жалбоподателите за пускане на пазара,
- да осъди ЕМА да заплати съдебните разноски, направени от жалбоподателя.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата жалбоподателите изтъкват едно правно основание, а именно твърдението, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при направеното от него тълкуване на Регламент (ЕО) № 141/2000 ⁽¹⁾. Жалбоподателите изтъкват три отделни грешки при прилагане на правото. На първо място те твърдят, че Общият съд е тълкувал погрешно член 8, параграф 3 във връзка с член 8, параграф 1 като не е приел, че втори подобен лекарствен продукт сирак, разрешени по силата на изключението, установено в член 8, параграф 3, не може да получи търговската изключителност, предоставена за първи лекарствен продукт сирак съгласно член 8, параграф 1.

На второ място жалбоподателите твърдят, че Общият съд неправилно е заключил, че направеното от него тълкуване на член 8 не води до разширяване на търговската изключителност, свързана с първия лекарствен продукт.